

Oponentura bakalářské práce Tomáše Sedláčka: LRXY

oponent: MgA. Jiří Suchánek

Tomáš Sedláček si bere velká sousta. Přehnaná množství a komplikovanost ho pak ve finále donutí dělat kompromisy, ze kterých určitě nebývá nadšen on a někdy ani divák. Zdá se, že tento příběh se opakuje dlouhodobě a znovu i nyní v jeho bakalářské práci. Osobně v trochu až megalomanských ambicích Tomáše Sedláčka, které se projevují technicistní složitostí a nekonečným propracováváním kódu, nevidím zatím problém. Je to chuť udělat vyjímečnou věc, která ho nutí nabobtnávat složitost svých prací. Snad je to otázkou několika dalších projektů a Tomáš získá trochu lepší časový odhad a naučí se eliminovat.

Nicméně práci hodnotím na základě nezaostřeného videa, zvuku a textu doručeného několik hodin před odevzdáním posudku...

Tendence vracet se ke starým médiím a používat je v nových experimentálních formách je zřetelná i v Tomášově práci. Analogové osciloskopy jsou po několik desetiletí využívány pro tvorbu experimentálního videa. Dnes lze evidovat oblibu a návrat řady DIY audiovizuálních umělců k magickému zelenému světlu na temném stínítku analogového osciloskopu. (Jerobeam Fendersom, Derek Holzer, Ewa Justka a další). Tomáš propadl kouzlu "Lissajous figures" a našel i zcela vlastní metody a způsoby jak dostat zvukový signál pod kontrolu tak, aby vygeneroval chtěný obraz. Technologickou zručnost mu nelze upřít. Sedláček ale neprezentuje systém jako takový, ale audiovizuální performance... V tom vidím největší slabinu, jelikož shlédnutá úroveň kompozice zvukové složky je zatím na úrovni "nějak to hraje...". Chybí jasné a propracované kompoziční uchopení média, jehož zvuková složka je zásadní, pokud má jít ve finále o koncert. Dovedu si ale představit jinou než koncertní formu prezentace díla, kde by stávající zvuková podoba byla zcela dostatečná.

Ačkoliv nejsem grafický designér, Sedláčkův goniometrickými funkcemi vytvořený logotyp mi přijde jako velmi vydařený.

Co se týče zacyklování složek celého systému do sebe, tak zdá se, že Tomášův synestetický přístup nabírá na obrátkách. Čtení vlastního kódu čtecím kódem, který z písmen generuje zvuk, který genereuje obraz - písmo - text kódu díky kterému je vše vidět na osciloskopu....

Vznikl tu do sebe uzavřený autonomní svět, který asi více říká něco o sobě než o svém okolí a kterému by v této jeho podobě (jakou jsem měl možnost shlédnout) dle mého názoru více slušela forma citlivé instalace nežli koncertu. Velmi hodnotím Tomášovu pracovitost a odhodlanost v hledání svého vlastního audiovizuálního jazyka.

Otázka: Co jsou to trojrozměrná data?

Návrh hodnocení: C